

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul treizeci

Jeff Pippenger

2026-01-16

Nimero Mirongo Itatu

Împlinirile mesianice din cartea lui Matei includ semnul de hotar al timpului sfârșitului, semnul de hotar al formalizării soliei, două mărturii ale semnelor de hotar de la 11 septembrie, una fiind o mărturie a soliei interne către Laodicea, iar cealaltă solia externă a terorismului islamic. Se cuvine ca semnul de hotar de la 11 septembrie să fie reprezentat de două dintre cele douăsprezece împliniri mesianice din Matei, căci 11 septembrie include solia celui de-al doilea înger, unde există întotdeauna o dublare. Moartea din 18 iulie 2020 a fost al cincilea semn de hotar pe care l-am luat în considerare, iar apoi glasul celui ce strigă în pustie, în iulie 2023, a fost al șaselea, iar învierea din 2024 a fost al șaptelea. A opta împlinire mesianică este Strigătul de la Miezul Noptii.

A opta bornă mesianică este strigătul de la miezul nopții

Toate acestea s-au făcut ca să se îplinească ceea ce fusese vestit prin prorocul, care zice: „Spuneți fiicei Sionului: Iată, Împăratul tău vine la tine, blând și călare pe o măgăriță și pe un mânz, mânzul unei măgărițe.” Matei 21:4, 5.

Predicție

Se bucură foarte, fiica Sionului; strigă de veselie, fiica Ierusalimului: iată, Împăratul tău vine la tine: El este drept și aduce mântuire; smerit, și călare pe un măgar, pe mânzul, mânzul unei măgărițe. Zaharia 9:9.

„Cu cinci sute de ani înainte, Domnul declarase prin profetul Zaharia: «Bucură-te foarte, fiica Sionului; strigă de veselie, fiica Ierusalimului. Iată, Împăratul tău vine la tine. El este drept și aduce mântuire; smerit și călare pe un măgar, pe mânzul, mânzul unei măgărițe.» [Zaharia 9:9.] Dacă ucenicii și-ar fi dat seama că Hristos mergea spre judecată și spre moarte, ei n-ar fi putut împlini această profecție.

„În același fel, Miller și tovarășii săi au împlinit profecția și au vestit un mesaj despre care inspirația prezisesse că urma să fie dat lumii, dar pe care ei nu l-ar fi putut vesti dacă ar fi înțeles pe deplin profeciile care arătau spre dezamăgirea lor și prezentau un alt mesaj ce trebuia predicat tuturor neamurilor înainte ca Domnul să vină. Soliile primului și ale celui de-al doilea înger au fost date la timpul potrivit și au împlinit lucrarea pe care Dumnezeu a intenționat să o îplinească prin ele.” Tragedia veacurilor, 405.

Neînțelegerea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu a fost implicată în istoria intrării triumfale a lui Hristos și, de asemenea, în istoria paralelă a proclamării soliei Strigătului de la Miezul Noptii din 1844. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt chemați să înțeleagă „profețiile care arătau spre dezamăgirea lor”. Lui Ioan, în Apocalipsa zece, i se spune mai dinainte că solia cărțiței, care

avea să fie dulce în gura lui, se va preface în amărăciune.

„Nu avem nimic de care să ne temem cu privire la viitor, decât dacă vom uita calea pe care Domnul ne-a condus și învățătura Sa din istoria noastră trecută.” *Life Sketches*, 196.

“Călăuzirea Domnului” din trecut este reprezentată, între alte acte providențiale, prin mâna Sa care a acoperit o greșeală în calcule, căci nu era spre binele milleriților să-și înțeleagă dinainte dezamăgirea, după cum nici pentru ucenici nu era spre bine să înțeleagă toate elementele dezamăgirii lor la cruce. Dar istoria proclamării Strigătului de la Miezul Noptii este identificată ca fiind însăși lumina care conduce la cer, iar aceasta este menționată în chiar prima viziune a lui Ellen White. Cei o sută patruzeci și patru de mii trebuie să înțeleagă dezamăgirile ucenicilor și ale milleriților. A refuza acea lumină înseamnă a cădea de pe cale.

„La începutul cărării, înapoia lor, fusese așezată o lumină strălucitoare, despre care un înger mi-a spus că era «strigătul de la miezul nopții». Această lumină strălucea de-a lungul întregii cărări și le lumina picioarele, pentru ca să nu se poticnească.

„Dacă își țineau privirile ațintite asupra lui Isus, care era chiar înaintea lor, conducându-i spre cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că cetatea era încă foarte departe și că se așteptaseră să fi intrat în ea mai înainte. Atunci Isus îi încuraja ridicându-și brațul drept slăvit, iar din brațul Său ieșea o lumină care se unduia deasupra cetii advente, și ei strigau: «Aleluia!» Alții au tăgăduit în chip nesăbuit lumina dinapoia lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusese atât de departe. Lumina dinapoia lor s-a stins, lăsându-le picioarele în întuneric deplin, și ei s-au poticnit, au pierdut din vedere semnul și pe Isus și au căzut de pe cale, jos, în lumea întunecată și rea de dedesubt.” *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

A opta piatră de hotar este Strigătul de la Miezul Noptii, așa cum este prefigurat prin intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim.

“Strigătul de la miezul nopții nu a fost purtat atât de mult prin argument, deși dovada Scripturii era clară și concludentă. Împreună cu el mergea o putere constrângătoare care mișca sufletul. Nu exista nicio îndoială, nicio întrebare. Cu ocazia intrării triumfale a lui Hristos în Ierusalim, poporul care se adunase din toate părțile țării pentru a ține sărbătoarea s-a îndreptat în număr mare spre Muntele Măslinilor și, alăturându-se mulțimii care Îl însoțea pe Isus, a prins inspirația ceasului și a contribuit la sporirea strigătului: ‘Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!’ [Matei 21:9.] În același fel, necredincioșii care veneau cu grămada la adunările adventiste — unii din curiozitate, alții doar pentru a ridiculiza — au simțit puterea convingătoare care însoțea solia: ‘Iată, Mirele vine!’” *Spirit of Prophecy*, volumul 4, 250, 251.

A fi o fecioară înțeleaptă în zilele de pe urmă ar necesita, din necesitate profetică, ca acele fecioare înțelepte să sufere o dezamăgire, care, la rândul ei, introduce timpul de întârziere al parabolei. Fără experiența timpului de întârziere, nu ești nici fecioară înțeleaptă, nici fecioară neînțeleaptă.

„Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist.” *Tragedia veacurilor*, 393.

Fie oricum, fecioarele înțelepte ale zilelor de pe urmă trebuie să treacă printr-o dezamăgire care să corespundă cu cea din 19 aprilie 1844, căci experiența pildei este experiența celor o sută patruzeci și patru de mii, pe care Ioan, în Apocalipsa, îi identifică drept fecioare.

Acestea sunt cele ce nu s-au întinat cu femei, căci sunt fecioare. Aceștia sunt cei ce urmează Mielul oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind cele dintâi roade pentru Dumnezeu și pentru Mielul. Apocalipsa 14:4.

Ni multe parabole ale lui Hristos sunt identificate în mod direct și specific ca fiind împlinite până la cea mai mică literă? Fiecare parabolă va fi împlinită până la cea mai mică literă, însă parabola celor zece fecioare este prezentată în mod specific ca fiind împlinită în trecut și în viitor „până la cea mai mică literă”. Ea este comparată cu al treilea înger, care trebuie să rămână adevărul prezent din 1844 înainte, până când Mihail Se va ridica și timpul de probă al omului se va încheia.

„Często odsyła się mnie do przypowieści o dziesięciu pannach, z których pięć było mądrych, a pięć głupich. Ta przypowieść wypełniła się i wypełni co do najdrobniejszej litery, gdyż ma szczególne zastosowanie do obecnego czasu i, podobnie jak poselstwo trzeciego anioła, wypełniła się i pozostanie obecną prawdą aż do końca czasu.” Review and Herald, August 19, 1890.

Până la încheierea timpului, parabola celor zece fecioare este adevăr prezent, iar Strigătul de la miezul nopții se va împlini din nou, până la ultima literă.

„Există o lume care zace în răutate, în înșelăciune și amăgire, în însăși umbra morții,—adormită, adormită. Cine simte durere în suflet pentru a-i trezi? Ce glas poate ajunge la ei? Minte mi-a fost purtată spre viitor, când se va da semnalul. «Iată, Mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare.» Dar unii vor fi întârziat să obțină untdelemnul pentru reumplerea candelor lor și vor descoperi prea târziu că caracterul, care este reprezentat prin untdelemn, nu este transmisibil.” Review and Herald, 11 februarie 1896.

Strigătul de la miezul nopții este următorul reper profetic la orizont în mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Acest reper este însoțit de persecuția care începe împotriva celor credincioși înainte de legea duminicală. Acea persecuție este externă și internă, iar persecuția internă include două simboluri distincte. Unul dintre aceste simboluri este Iuda, celălalt este Sinedriul.

Al nouălea reper mesianic este trădarea pentru 30 de arginți

Atunci s-a împlinit ceea ce fusese spus prin prorocul Ieremia, care zice: „Și au luat cei treizeci de arginți, prețul Celui prețuit, pe care fiii lui Israel L-au prețuit; și i-au dat pentru ogorul olarului, după cum mi-a poruncit Domnul.” Matei 27:9, 10.

Prevestire

Kandi nikababwira nti: Niba mubona ari byiza, mumpere igiciro canje; kandi niba atari vyo, nimureke. Nuko bapima ibicere vy'ifeza mirongo itatu ngo bimpere igiciro canje. Maze Uhoraho arambwira ati: Biterere umubumvyi; ico ni co giciro ciza banyerereyeke. Nuko

mfata vya biceri vy'ifeza mirongo itatu, ndabiterera umubumvyi mu nzu y'Uhoraho. Zekariya 11:12, 13.

Trădarea lui Iuda reprezintă trădarea preoților contrafăcuți, căci numărul 30 reprezintă vârsta preoților. Preoții, care sunt de asemenea leviți, sunt curățiți ca aurul și argintul de către Solul legământului. Cele treizeci de piese de argint ale lui Iuda reprezintă curățirea preoților falși la legea duminicală; deși Iuda a murit chiar înainte de cruce, era tot aceeași zi. Iuda nu este simbolul Sinedriului; el este un simbol al unuia despre care se credea că se afla printre ucenicii lui Hristos.

Ca ucenic al lui Hristos, erai ucenic al ungerii lui Isus. Ungerea de la botezul Său a schimbat numele lui Isus în Isus Hristos, căci Hristos înseamnă — Cel Uns. Numele Său s-a schimbat atunci, fiindcă El urma atunci să întărească legământul cu mulți timp de o săptămână, iar un simbol de prim rang al relației de legământ este schimbarea numelui. Isus a fost uns cu putere la botezul Său. A fi ucenic al lui Hristos însemna că erai ucenic al botezului Său. La botezul Său a fost El uns cu putere. Afirmția lui Petru din Matei 16:18 este cunoscută în lumea teologică creștină drept „Mărturisirea creștină”. Ea este una dintre marile teme de discuție între teologi și învățați. În general, o discuție a teologilor și învățaților scoate în evidență ceva lipsit de importanță sau, poate, de importanță minoră, însă rămâne faptul că creștinismul înțelege că, atunci când Isus a fost uns, El a devenit atunci Mesia.

El le zice: „Dar voi cine ziceți că sunt?” Și Simon Petru, răspunzând, a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.” Matei 16:15, 16.

Numele original al lui Petru transmitea chiar acel adevăr, căci Simon Barjona înseamnă „cel care aude mesajul porumbelului”, care a fost mesajul botezului Său. Botezul Său se aliniaza cu 9/11, iar Iuda îi reprezintă pe aceia care, la un anumit moment, au mărturisit că înțeleg 9/11, dar își pierd calea de-a lungul drumului. Iuda nu este un simbol al Sinedriului, căci acesta reprezintă biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană. Iuda a oferit o mărturie pentru Sinedriu, însă simbolismul răzvrătirii Sinedriului este diferit de răzvrătirea lui Iuda. Răzvrătirea Sinedriului este exprimată în visul următor.

„Mi-am adunat scrierile și am pornit în călătoria noastră. Pe drum am ținut două adunări în Orange și am avut dovezi că biserica a fost zidită și încurajată. Noi înșine am fost înviorați de Duhul Domnului. În noaptea aceea am visat că mă aflam în Battle Creek, privind pe geamul lateral de la ușă, și am văzut un grup înaintând spre casă, doi câte doi. Păreau aspri și hotărâți. Îi cunoșteam bine și m-am întors să deschid ușa salonului ca să-i primesc, dar m-am gândit să mai privesc o dată. Priveliștea se schimbase. Grupul înfățișa acum aspectul unei procesiuni catolice. Unul purta în mână o cruce, altul o trestie. Și, pe măsură ce se apropiau, cel care purta o trestie a trasat un cerc în jurul casei, spunând de trei ori: «Această casă este pusă sub interdicție. Bunurile trebuie confiscate. Ei au vorbit împotriva ordinului nostru sfânt.» Groaza m-a cuprins și am fugit prin casă, am ieșit pe ușa de miazănoapte și m-am aflat în mijlocul unui grup, dintre care pe unii îi cunoșteam, dar nu îndrăzneam să le spun niciun cuvânt de teamă să nu fiu trădată. Am încercat să caut un loc retras unde să pot plânge și să mă rog fără să întâlnesc priviri nerăbdătoare și iscoditoare oriunde m-aș fi întors. Repetam adesea: «Dacă aș putea numai să înțeleg aceasta! Dacă mi-ar spune ce am spus sau ce am făcut!»”

„Am plâns și m-am rugat mult când am văzut că bunurile noastre erau confiscate. Am încercat să citesc în privirile celor din jurul meu simpatie sau milă pentru mine și am urmărit expresiile fețelor câtorva despre care credeam că mi-ar vorbi și m-ar mângâia, dacă nu s-ar teme că vor fi observați de alții. Am făcut o încercare de a scăpa din mulțime, dar, văzând că eram supravegheată, mi-am ascuns intențiile. Am început să plâng cu glas tare și să spun: «Dacă mi-ar spune măcar ce am făcut sau ce am spus!» Soțul meu, care dormea într-un pat în aceeași cameră, m-a auzit plângând cu glas tare și m-a trezit. Perna îmi era udă de lacrimi și o apăsătoare întristare a duhului era asupra mea.” Testimonies, volumul 1, 577, 578.

Aplicarea principiului că profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit ridică o întrebare foarte solemnă pentru conducătorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Sora White și-a „adunat” „scrierile” și a început călătoria de întoarcere la Battle Creek. Battle Creek era atunci inima lucrării, așa cum este astăzi Tacoma Park, sau Ierusalimul în zilele lui Hristos. Ea și-a adunat scrierile pentru călătorie, după ce expusese o luptă pe care o avusese în legătură cu scrierile sale. Contextul visului ei este despre scrierile sale. Lupta a avut loc în orașul Wright.

“În timp ce ne aflam în Wright, trimiseserăm manuscrisul meu pentru Nr. 11 la biroul de publicație, iar eu foloseam spre însănătoșire aproape fiecare clipă petrecută în afara adunărilor, scriind material pentru Nr. 12. Puterile mele, atât fizice, cât și mintale, fuseseră greu solicitate în timp ce lucram pentru biserica din Wright. Simțeam că ar fi trebuit să am odihnă, dar nu puteam vedea nicio posibilitate de ușurare. Vorbeam poporului de mai multe ori pe săptămână și scriam multe pagini de mărturii personale. Povara sufletelor apăsa asupra mea, iar responsabilitățile pe care le simțeam erau atât de mari, încât nu puteam dobândi decât câteva ore de somn în fiecare noapte.”

„Докато така се трудох в говорене и писане, получих писма от Батъл Крийк с обезсърчителен характер. Когато ги прочетох, почувствах неизразима потиснатост на духа, достигаща до душевна агония, която за кратко време сякаш парализира жизнените ми сили. Три нощи почти изобщо не спях. Мислите ми бяха смутени и объркани. Скривах чувствата си, доколкото можех, от съпруга си и от съчувстващото семейство, у което бяхме. Никой не знаеше за моя труд и за бремето на душата ми, докато се присъединявах към семейството в сутрешната и вечерната молитва и се стремях да положа бремето си върху великия Носител на бремена. Но молбите ми излизаха от сърце, разкъсано от мъка, и молитвите ми бяха накъсани и несвързани поради неударима скръб. Кръвта нахлуваше към мозъка ми, като често ме караше да се залитам и едва да не падна. Често ми течеше кръв от носа, особено след усилие да пиша. Бях принудена да оставя писането, но не можех да отхвърля бремето на тревогата и отговорността, което лежеше върху мен, тъй като съзнавах, че имам свидетелства за други, които не бях в състояние да им представя.”

„Am primit încă o scrisoare, prin care eram înștiințată că s-a socotit de cuviință să se amâne publicarea numărului 11 până când aveam să aștern în scris ceea ce îmi fusese arătat cu privire la Institutul de Sănătate, întrucât cei care conduceau acea lucrare duceau o mare lipsă de mijloace și aveau nevoie de influența mărturiei mele pentru a-i mișca pe frați. Atunci am scris

o parte din cele ce mi-au fost arătate cu privire la Institut, dar n-am putut prezenta întregul subiect din cauza unei afluențe de sânge la creier. Dacă aș fi crezut că numărul 12 avea să fie atât de mult întârziat, în niciun caz n-aș fi trimis acea parte a materialului cuprinsă în numărul 11. Am presupus că, după câteva zile de odihnă, voi putea să-mi reiau scrisul. Dar, spre marea mea mâhnire, am constatat că starea creierului meu făcea imposibil să scriu. Gândul de a scrie mărturii, fie generale, fie personale, a fost abandonat, iar eu eram într-o continuă suferință, pentru că nu le puteam scrie.”

„În această stare de lucruri s-a hotărât să ne întoarcem la Battle Creek și să rămânem acolo cât timp drumurile erau într-o stare noroioasă și desfundată și ca eu să termin acolo nr. 12. Soțul meu era foarte nerăbdător să-și vadă frații la Battle Creek, să le vorbească și să se bucure împreună cu ei de lucrarea pe care Dumnezeu o făcea pentru el. Mi-am strâns scrierile și am pornit în călătoria noastră. ...” Testimonies, volumul 1, 576, 577.

În zilele din urmă, conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, reprezentată prin Battle Creek și prin aceia pe care ea „îi cunoștea bine”, s-a preschimbat într-o procesiune catolică. Conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea s-a preschimbat într-o procesiune catolică. În vis, ei veneau „doi câte doi”, unul cu o trestie, altul cu o cruce. Au tras un cerc în jurul casei și au proclamat de trei ori: „Această casă este proscrisă. Bunurile trebuie confiscate. Ei au vorbit împotriva sfântului nostru ordin.” Care sunt „bunurile” din „casă” pe care conducătorii catolici ai Battle Creek le-au „confiscat”? Împotriva cărui „sfânt ordin” al bisericii catolice s-a „vorbit”?

Mai direct, întrebarea ar putea fi: „care ordin al catolicismului a inițiat Inchiziția?” Inchiziția a început cu ordinul dominicanilor, înainte ca iezuiții să apară în istorie, dar, odată implicați, ei au devenit ordinul care a susținut cu zel cruzimea și vărsarea de sânge.

„În întreaga creștinătate, protestantismul era amenințat de vrăjmași redutabili. După ce primele biruințe ale Reformei trecuseră, Roma a chemat noi forțe, nădăjduind să-i aducă pieirea. În acest timp a fost creat ordinul iezuiților, cel mai crud, lipsit de scrupule și puternic dintre toți campionii papalității. Rupti de legăturile pământești și de interesele omenești, morți față de cerințele afecțiunii firești, cu rațiunea și conștiința pe deplin reduse la tăcere, ei nu cunoșteau altă regulă, altă legătură decât aceea a ordinului lor și nicio altă datorie decât aceea de a-i extinde puterea. Evanghelia lui Hristos îi făcuse în stare pe adepții ei să înfrunte primejdia și să îndure suferința, neînsăimântați de frig, foame, trudă și sărăcie, pentru a susține steagul adevărului în fața caznei, a temniței și a rugului. Pentru a combate aceste forțe, iezuitismul le-a insuflat urmașilor săi un fanatism care i-a făcut în stare să îndure primejdii asemănătoare și să opună puterii adevărului toate armele înșelăciunii. Nu exista nicio crimă prea mare pentru a o săvârși, nicio înșelăciune prea josnică pentru a o practica, nicio deghizare prea dificilă pentru a și-o asuma. Deși făcuseră jurământ de sărăcie și umilință perpetuă, ținta lor urmărită cu grijă era să dobândească bogăție și putere, să se consacre răsturnării protestantismului și reinstaurării supremației papale.”

„Când apăreau ca membri ai ordinului lor, purtau o înfățișare de sfințenie, vizitând închisori și spitale, slujind celor bolnavi și săraci, mărturisind că au renunțat la lume și purtând Numele sacru al lui Isus, care umbla făcând bine. Dar sub acest exterior fără prihană erau adesea

ascunse cele mai criminale și mai ucigătoare scopuri. Era un principiu fundamental al ordinului că scopul scuză mijloacele. După acest cod, minciuna, furtul, sperjurul, asasinatul nu erau numai iertabile, ci și demne de laudă, când slujeau intereselor bisericii. Sub felurite deghizări, iezuiții și-au făcut drum în funcțiile statului, ridicându-se până la a deveni sfetnicii regilor și modelând politica națiunilor. Ei au devenit slujitori pentru a acționa ca spioni asupra stăpânilor lor. Au întemeiat colegii pentru fiii prinților și ai nobililor și școli pentru oamenii de rând; iar copiii părinților protestanți au fost atrași la respectarea riturilor papistașe. Toată pompa și etalarea exterioară a închinării romane au fost puse la lucru pentru a zăpăci mintea și a orbi și captiva imaginația, și astfel libertatea pentru care părinții truseră și sângeraseră a fost trădată de fii. Iezuiții s-au răspândit cu repeziciune în toată Europa, și oriunde mergeau, urma o reînviere a papalității.”

“Untuk memberi mereka kuasa yang lebih besar, sebuah bulla dikeluarkan guna menegakkan kembali inkuisisi. Meskipun ada kebencian umum terhadapnya, bahkan di negeri-negeri Katolik, pengadilan yang mengerikan ini kembali didirikan oleh para penguasa kepausan, dan kekejaman-kekejaman yang terlampau ngeri untuk tahan disinari terang siang diulangi lagi di ruang-ruang bawah tanah rahasianya. Di banyak negeri, beribu-ribu, bahkan berlaksa-laksa orang dari bunga bangsa itu sendiri, yang paling murni dan paling mulia, yang paling cerdas dan berpendidikan tinggi, para gembala yang saleh dan berbakti, warga negara yang rajin dan patriotik, cendekiawan yang cemerlang, seniman yang berbakat, pengrajin yang terampil, dibunuh atau dipaksa melarikan diri ke negeri-negeri lain.

„Acestea au fost mijloacele la care a recurs Roma pentru a stinge lumina Reformei, pentru a retrage Biblia din mâinile oamenilor și pentru a readuce ignoranța și superstiția Evului Întunecat. Dar, sub binecuvântarea lui Dumnezeu și prin ostenele acelor bărbați nobili pe care El îi ridicase ca să-i urmeze lui Luther, protestantismul nu a fost doborât. El nu urma să-și datoreze puterea nici favorii, nici armelor prinților. Cele mai mici țări, neamurile cele mai umile și mai lipsite de putere au devenit fortărețele sale. A fost mica Geneva, în mijlocul unor vrăjmași puternici care urzeau pieirea ei; a fost Olanda, pe bancurile ei de nisip de la marea nordică, luptând împotriva tiraniei Spaniei, atunci cel mai mare și mai opulent dintre regate; a fost Suedia, aspră și stearpă, care a câștigat biruințe pentru Reformă.” Tragedia veacurilor, 234, 235.

Biserica Catolică a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a ascunde Biblia de oameni, pretinzând că tradițiile și obiceiurile ei păgâne sunt mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. Conducătorii adventismului laodicean nu-i vor da în judecată pe cei care se împotrivesc din pricina scrierilor lui Ellen White, însă catolicii care pretind că sunt conducătorii din Battle Creek o vor face. Însăși esența fiarei catolicismului constă în folosirea puterii seculare pentru a împlini scopuri religioase. Când adventismul a căutat puterea seculară juridică pentru a-și administra instituțiile, roadele „ordinii” lor „sfinte” pot fi văzute.

În contextul ceremoniilor auto-da-fé („act de credință”) ale Inchiziției spaniole, trestia și crucea apar ca elemente simbolice legate de răstignirea lui Hristos. Trestia se referă la sceptrul batjocoritor pus în mâna lui Isus în timpul încoronării Sale cu spini, folosit de soldații romani pentru a-L lovi, simbolizând batjocura, suferința și disprețul.

Crucea este prezentă în mod proeminent în procesiunile auto-da-fé. O cruce verde (adesea acoperită cu crep negru) servea drept emblemă a Inchiziției, fiind purtată într-o procesiune pregătitoare separată în ziua de dinainte și expusă în timpul evenimentului. Ea simboliza autoritatea tribunalului.

Proscribirea bunurilor se referă la confiscarea (sechestrarea sau proscierea) averii unei persoane condamnate, o pedeapsă obișnuită a Inchiziției menită să finanțeze tribunalul și să pedepsească erezia. Acest lucru era anunțat public în sentințele auto-da-fé, subliniind umilirea publică și efectul de descurajare.

Scrierile lui Ellen G. White condamnă în mod limpede și categoric conducerea care va proscribe scrierile ei, într-o încercare de a reduce la tăcere cântarea viei care este intonată, însă aceasta este ultima acțiune a unei ordini nelegiuite, chiar înainte ca ei să-și manifeste pe față caracterele la legea duminicală. O „procesiune catolică” se aliniază cu cei douăzeci și cinci de bărbați din vechime care se plecau înaintea soarelui. În următoarele patru paragrafe, primul paragraf îi prezintă pe „cei ce se declară a fi poporul lui Dumnezeu”, în „zilele din urmă”. Pasajul învață în mod clar că, în zilele din urmă, pastorii adventiști de ziua a șaptea vor, în „biserici și în adunări mari în aer liber”, „îndemna poporul cu privire la necesitatea păzirii primei zile a săptămânii”.

„Domnul are o pricină cu poporul Său de nume în aceste zile de pe urmă. În această controversă, oameni aflați în poziții de răspundere vor urma o cale direct opusă celei urmate de Neemia. Ei nu numai că vor nesocoti și disprețui Sabatul ei înșiși, dar vor încerca să-l ascundă și de alții, îngropându-l sub molozul obiceiului și al tradiției. În biserici și în marile adunări în aer liber, slujitorii vor stărui pe lângă oameni asupra necesității de a păzi prima zi a săptămânii. Sunt calamități pe mare și pe uscat; și aceste calamități se vor înmulți, o nenorocire urmând îndeaproape alteia; iar mica ceată a păzitorilor conștiincioși ai Sabatului va fi arătată cu degetul ca fiind aceea care aduce mânia lui Dumnezeu asupra lumii prin nerespectarea duminicii.”

Aceasta îi identifică în mod clar pe adventiștii de ziua a șaptea drept „pretinsul popor al lui Dumnezeu”, care vor încuraja păzirea duminicii și care îi vor indica, de asemenea, „ca țintă”, pe „micul grup de păzitori conștiincioși ai Sabatului”. În paragraful următor, ea subliniază că persecuția veacurilor trecute se va repeta. Paragraful precedent s-a încheiat cu faptul că ea a identificat pretinsul popor al lui Dumnezeu în contrast cu aceia despre care spune că sunt păzitori conștiincioși ai Sabatului. Apoi ea introduce istoriile trecutului și îi avertizează că acele istorii se vor repeta în zilele de pe urmă. Ea este foarte clară.

„Satan îndeamnă la această minciună pentru a lua lumea în robie. Acesta este planul lui: să-i constrângă pe oameni să primească rătăcirii. El ia parte în mod activ la răspândirea tuturor religiilor false și nu se va opri la nimic în strădaniile sale de a impune doctrine greșite. Sub mantia unui zel religios, oameni aflați sub influența duhului său au născocit cele mai crude torturi pentru semenii lor și au aruncat asupra lor cele mai îngrozitoare suferințe. Satan și uneltele lui au încă același duh, iar istoria trecutului se va repeta în zilele noastre.

„Există oameni care și-au pus mintea și voința să săvârșească răul; în adâncurile întunecate ale inimii lor au hotărât ce nelegiurii vor comite. Acești oameni se înșală pe ei înșiși. Ei au lepădat

marea regulă a dreptății a lui Dumnezeu și, în locul ei, au înălțat un standard al lor, iar, comparându-se cu acest standard, se declară sfinți. Domnul le va îngădui să dea pe față ceea ce este în inimile lor, să manifeste spiritul stăpânului care îi controlează. El îi va lăsa să-și arate ura față de legea Sa în felul în care îi vor trata pe aceia care sunt credincioși cerințelor ei. Ei vor fi mânați de același duh de frenezie religioasă care a împins gloata să-L răstignească pe Hristos; biserica și statul vor fi unite în aceeași armonie coruptă.

„Biserica de astăzi a călcat pe urmele iudeilor din vechime, care au pus deoparte poruncile lui Dumnezeu pentru propriile lor tradiții. Ea a schimbat rânduiala, a încălcat legământul cel veșnic și acum, ca și atunci, mândria, necredința și infidelitatea sunt urmarea. Adevărata ei stare este înfățișată în aceste cuvinte din cântarea lui Moise: „S-au stricat; pata lor nu este pata copiilor Lui; sunt un neam stricat și îndărătnic. Astfel răsplătiți voi Domnului, popor nebun și fără înțelepciune? Nu este El Tatăl tău, care te-a cumpărat? Nu te-a făcut El și nu te-a întărit?””
Review and Herald, 18 martie 1884.

Există pasaj după pasaj în Spiritul Profetiei care identifică persecuția din zilele de pe urmă împotriva celor credincioși ai lui Dumnezeu, iar „biserica de astăzi” pe care ea o identifică nu este creștinismul în general, ci este biserica pe care ea o identifică în mod repetat ca fiind prefigurată de biserica iudaică. Acele pasaje clare din scrierile ei sunt motivația pentru care Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea încearcă să impună restricții asupra scrierilor Sorei White, după cum visul ei identifică atât de potrivit. Acțiunile lor împotriva scrierilor ei, care erau bunurile evidente ale casei ei ce urmau să fie interzise de conducătorii din Battle Creek, care s-au transformat într-un ordin sfânt al catolicismului. Atacul lor asupra scrierilor ei este reprezentat, de asemenea, prin atacul asupra scrierilor lui Ieremia. Visul lui Ellen White este o a doua mărturie a arderii scrierilor lui Ieremia.

În a treia generație a adventismului laodicean, compromisul a fost tema predominantă. A treia generație este reprezentată de biserica din Pergam. Începând cu publicarea, în 1919, a cărții lui W. W. Prescott, intitulată *The Doctrine of Christ*, și până la publicarea volumului *Questions on Doctrine* în 1957, se conturează o perioadă de tranziție reprezentată de o publicație alfa și încheiată cu o publicație omega. Prima carte a reprezentat lepădarea de către W. W. Prescott a Leului din seminția lui Iuda, în favoarea concepției protestante apostate despre Hristos. Cartea lui Prescott, numită pe bună dreptate *The Doctrine of Christ*, a eviscerat solia profetică millerită, lăsând definiția goală a lui Isus care este venerată de catolicism și de protestantismul apostat. Ultima carte din acea generație definește o sfințire și o îndreptățire care nimicesc Legea lui Dumnezeu, dreptatea și mila Sa. Israelul din vechime a primit responsabilitatea de a fi păstrătorul Legii lui Dumnezeu, iar adventismul trebuia să fie păstrătorul nu doar al Legii lui Dumnezeu, ci și al Cuvântului Său profetic. În 1919 a apărut o carte care respingea apărarea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu, marcând începutul celei de-a treia generații a adventismului laodicean, care s-a încheiat cu o carte ce respinge Legea lui Dumnezeu.

„Dacă vă îngăduiți încăpățânarea inimii și, prin mândrie și neprihănire de sine, nu vă mărturisiți greșelile, veți rămâne supuși ispitelor lui Satana. Dacă, atunci când Domnul vă descoperă erorile, nu vă pocăiți și nu faceți mărturisire, providența Sa vă va trece iar și iar peste

același teren. Veți fi lăsați să faceți greșeli de un caracter asemănător, veți continua să duceți lipsă de înțelepciune și veți numi păcatul neprihănire, iar neprihănirea, păcat. Mulțimea amăgirilor care vor predomina în aceste zile de pe urmă vă va înconjura și vă veți schimba conducătorul, fără să știți că ați făcut aceasta.” Review and Herald, 16 decembrie 1890.

Pergam, a treia biserică, a condus la Tiatira, biserica papală, care este a patra generație, când cei 25 de bărbați se pleacă înaintea simbolului autorității Tiatirei.

„Reglementarea adoptată de primii coloniști, prin care li se îngăduia numai membrilor bisericii să voteze sau să dețină funcții în guvernarea civilă, a dus la rezultate dintre cele mai dăunătoare. Această măsură fusese acceptată ca mijloc de a păstra curăția statului, însă a avut ca rezultat coruperea bisericii. Întrucât mărturisirea religiei era condiția pentru dreptul de vot și pentru deținerea unei funcții, mulți, mânați numai de motive de politică lumească, s-au unit cu biserica fără o schimbare a inimii. Astfel, bisericile au ajuns să fie alcătuite, într-o măsură considerabilă, din persoane neconvertite; iar chiar și în slujire se aflau unii care nu numai că susțineau erori de doctrină, ci erau și necunoscători ai puterii înnoitoare a Duhului Sfânt. Astfel s-au demonstrat din nou urmările rele, atât de des văzute în istoria bisericii de pe vremea lui Constantin și până în prezent, ale încercării de a zidi biserica cu ajutorul statului, ale apelului la puterea seculară pentru susținerea Evangheliei Aceluia care a declarat: «Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.» Ioan 18:36. Unirea bisericii cu statul, oricât de neînsemnat ar fi gradul ei, deși poate părea că aduce lumea mai aproape de biserică, în realitate nu face decât să aducă biserica mai aproape de lume.” Tragedia veacurilor, 297.

„unirea Bisericii cu statul, oricât de neînsemnat ar fi gradul ei, deși poate părea că aduce lumea mai aproape de Biserică, în realitate nu face decât să aducă Biserica mai aproape de lume.” La 18 mai 1977, Bert B. Beach (director în Diviziunea Europa de Nord–Africa de Vest a bisericii și implicat în relațiile interbisericești) i-a prezentat anticristului, Papa Paul al VI-lea, o medalie placată cu aur, în timpul unei audiențe de grup la Roma. Aceasta a făcut parte dintr-o reuniune a Conferinței Secretarilor Familiilor Confesionale Mondiale. Evenimentul a fost relatat în *Adventist Review* (11 august 1977) și consemnat de Religious News Service ca fiind pentru prima dată când un reprezentant oficial SDA s-a întâlnit cu un Pontif.

“Domnul a rostit un blestem asupra acelor care scot din Scripturi sau adaugă la ele. Marele EU SUNT a hotărât ce va constitui regula credinței și a doctrinei și a rânduit ca Biblia să fie o carte a casei. Biserica ce se ține de Cuvântul lui Dumnezeu este despărțită ireconciliabil de Roma. Protestanții au fost odinioară astfel despărțiți de această mare biserică a apostaziei, dar s-au apropiat tot mai mult de ea și sunt încă pe calea împăcării cu Biserica Romei. Roma nu se schimbă niciodată. Principiile ei nu s-au modificat nici în cea mai mică măsură. Ea nu a micșorat ruptura dintre sine și protestanți; ei au fost cei care au făcut toate înaintările. Dar ce dovedește aceasta cu privire la protestantismul din zilele noastre? Respingerea adevărului biblic este aceea care îi face pe oameni să se apropie de necredință. O biserică decăzută este aceea care micșorează distanța dintre sine și Papalitate.”

„Adevărații protestanți sunt suflete precum Luther, Cranmer, Ridley, Hooper și miile de bărbați nobili care au fost martiri de dragul adevărului. Ei au stat ca santinele credincioase ale

adevărului, declarând că protestantismul este incapabil de unire cu romanismul, ci trebuie să fie despărțit de principiile papalității așa cum este răsăritul de apus. Astfel de apărători ai adevărului nu se puteau armoniza cu «omul fărădelegii» mai mult decât s-ar fi putut armoniza Hristos și apostolii Săi. În veacurile de mai înainte, cei neprihăniți au simțit că era cu neputință să se asocieze cu Roma și, deși antagonismul lor față de acest sistem al erorii a fost menținut cu riscul averii și al vieții, totuși au avut curajul să-și păstreze separarea și s-au luptat bărbătește pentru adevăr. Adevărul Bibliei le era mai scump decât bogăția, onoarea sau chiar viața însăși. Ei nu puteau îndura să vadă adevărul îngropat sub o masă de superstiție și sofisme mincinoase. Au luat Cuvântul lui Dumnezeu în mâini și au ridicat înaintea poporului stindardul adevărului, declarând cu îndrăzneală ceea ce Dumnezeu le descoperise prin cercetarea stăruitoare a Bibliei. Au murit cele mai crude morți pentru credințioșia lor față de Dumnezeu, dar prin sângele lor au cumpărat pentru noi libertăți și privilegii pe care mulți dintre cei ce pretind a fi protestanți le cedează cu ușurință puterii răului. Dar să cedăm noi aceste privilegii cumpărate atât de scump? Să-I aducem insultă Dumnezeului cerului și, după ce El ne-a eliberat de jugul roman, să ne punem iarăși în robie sub această putere antihristică? Să ne dovedim decăderea, semnând renunțarea la libertatea noastră religioasă, la dreptul nostru de a ne închina lui Dumnezeu potrivit cu îndemnul propriei noastre conștiințe?”

„Glasul lui Luther, care a răsunat în munți și în văi, care a zguduit Europa ca printr-un cutremur, a chemat la luptă o armată de nobili apostoli ai lui Isus, iar adevărul pe care îl susțineau nu a putut fi redus la tăcere prin ruguri, prin torturi, prin temnițe, prin moarte; și încă glasurile nobilei armate a martirilor ne spun că puterea romană este apostazia prezisă a zilelor de pe urmă, taina fărădelegii pe care Pavel a văzut-o începând să lucreze chiar în vremea sa. Romano-catolicismul câștigă repede teren. Papalitatea este în creștere, iar aceia care și-au întors urechile de la auzirea adevărului ascultă fabulele ei amăgitoare. Capelele papale, colegiile papale, mănăstirile de maici și mănăstirile sunt tot mai numeroase, iar lumea protestantă pare să doarmă. Protestanții își pierd semnul distinctiv care îi deosebea de lume și micșorează distanța dintre ei și puterea romană. Și-au întors urechile de la auzirea adevărului; n-au fost dispuși să primească lumina pe care Dumnezeu a revărsat-o asupra cărării lor și, prin urmare, merg în întuneric. Ei vorbesc cu dispreț despre ideea că ar urma să aibă loc o reînviere a crudei persecuții din trecut din partea romano-catolicilor și a celor care se asociază cu ei. Ei nu recunosc faptul că Cuvântul lui Dumnezeu prezice pe deplin o asemenea reînviere și nu vor admite că poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă va suferi persecuție, deși Biblia spune: „Balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos.”

„Papismul este religia firii omenești, iar marea masă a omenirii iubește o doctrină care le îngăduie să săvârșească păcatul și totuși îi eliberează de consecințele lui. Oamenii trebuie să aibă o anumită formă de religie, iar această religie, alcătuită prin născocire omenească și totuși pretinzând autoritate divină, se potrivește minții firești. Oamenii care se socotesc înțelepți și inteligenți se depărtează cu mândrie de standardul neprihănirii, Cele Zece Porunci, și nu socotesc că ar fi în armonie cu demnitatea lor să cerceteze căile lui Dumnezeu. De aceea apucă pe căi false, pe cărări oprite, ajung mulțumiți de sine, îngâmfați, după chipul papei, nu după chipul lui Isus Hristos. Ei trebuie să aibă acea formă de religie care cere cel mai puțin în ce privește spiritualitatea și lepădarea de sine, iar întrucât înțelepciunea omenească nesfințită nu-i

va conduce să se scârbească de papism, ei sunt în chip firesc atrași spre rânduiețile și doctrinele lui. Ei nu doresc să umble pe căile Domnului. Sunt cu totul prea luminați ca să-L caute pe Dumnezeu cu rugăciune și cu smerenie, având o cunoaștere inteligentă a Cuvântului Său. Neîngrijindu-se să cunoască căile Domnului, mințile lor sunt pe deplin deschise amăgirilor, pe deplin gata să primească și să creadă o minciună. Ei sunt dispuși să li se vândă drept adevăr cele mai necugetate și mai contradictorii minciuni.”

„Capodopera de înșelăciune a lui Satana este papalitatea; și, în timp ce s-a demonstrat că o perioadă de mare întuneric intelectual a fost favorabilă romanismului, se va demonstra, de asemenea, că și o perioadă de mare lumină intelectuală este favorabilă puterii lui; căci mințile oamenilor sunt concentrate asupra propriei lor superiorități și nu doresc să-L păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor. Roma pretinde infailibilitate, iar protestanții urmează pe aceeași linie. Ei nu doresc să cerceteze adevărul și să meargă de la lumină la o lumină mai mare. Ei se înconjoară cu ziduri de prejudecată și par dispuși să fie înșelați și să-i înșele pe alții.”

„Dar, deși atitudinea bisericilor este descurajatoare, totuși nu este nevoie să fim descurajați; căci Dumnezeu are un popor care își va păstra credincioșia față de adevărul Său, care va face din Biblia, și numai din Biblia, regula credinței și doctrinei sale, care va înălța standardul și va ține sus steagul pe care este înscris: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Ei vor prețui o Evanghelie curată și vor face din Biblia temelie credinței și doctrinei lor.

„Într-un astfel de timp ca acesta, când oamenii dau la o parte Legea Domnului oștirilor, rugăciunea lui David este potrivită: — «Este vremea ca Tu să lucrezi, Doamne, căci ei au desființat legea Ta.» Ne apropiem de un timp când asupra Legii lui Dumnezeu se va revărsa o disprețuire aproape universală, iar poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu va fi încercat cu asprime; dar își vor pierde ei respectul față de Legea lui Iehova pentru că alții nu-i văd și nu-i înțeleg caracterul obligatoriu? Poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu să cinstească, asemenea lui David, Legea lui Dumnezeu, pe măsură ce oamenii o dau la o parte și aruncă asupra ei lipsă de respect și dispreț.” Signs of the Times, 19 februarie 1894.

Cu doi ani înainte ca antihristul să primească o medalie de aur din partea unui conducător al bisericii adventiste de ziua a șaptea laodiceene, în 1975, a fost intentat un proces împotriva Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Cauza nr. C-74-2025 CBR la U.S. District Court for the Northern District of California), în care Equal Employment Opportunity Commission a acționat în judecată casa de editură a bisericii în numele a două angajate — Merikay Silver (fostă redactoare, care părăsise instituția până la data procesului) și Lorna Tobler — susținând existența unei discriminări bazate pe sex în privința salariilor și a beneficiilor. Biserica și-a apărat practicile, în parte, invocând excepțiile religioase și discutând structura sa de guvernare.

Într-o declarație sub jurământ datată 6 februarie 1976 (parte a unui memoriu de apărare depus la instanță), Neal C. Wilson (pe atunci președinte al Diviziunii Nord-Americane a bisericii, iar mai târziu președinte al Conferinței Generale între 1979–1990) a abordat pozițiile istorice ale bisericii cu privire la romano-catolicism. Declarația a fost făcută în contextul argumentării împotriva caracterizărilor bisericii ca având o „ierarhie” asemănătoare sistemului papal. Citatul complet

relevant este: „Deși este adevărat că a existat o perioadă în viața Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea când denomi-națiunea a adoptat un punct de vedere distinct anti-romano-catolic, iar termenul «ierarhie» era folosit într-un sens peiorativ pentru a desemna forma papală de guvernare a bisericii, acea atitudine din partea Bisericii nu a fost nimic mai mult decât o manifestare a anti-papalismului larg răspândit printre denomi-națiunile protestante conservatoare în prima parte a acestui secol și în ultima parte a celui precedent și care acum a fost aruncat la lada de gunoi a istoriei în ceea ce privește Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.”

Aceasta reflectă o îndepărtare de interpretarea profetică tradițională a bisericii, care identifica papalitatea drept „fiara” sau anticristul din Apocalipsa. Criticii dinăuntru și din afara bisericii au interpretat aceasta ca pe o diminuare sau abandonare a acelei poziții anti-catolice, pentru a se alinia ecumenismului modern sau apărărilor juridice. Wilson, în 1985, i-a identificat pe președinții diferitelor Diviziuni ale bisericii drept „cardinali”, atunci când a declarat: „... nu există niciun «cardinal» din toate țările Extremului Orient, în timp ce probabil vor fi doi «cardinali» din Africa.”

Soră White a afirmat că o biserică decăzută este aceea care micșorează distanța dintre ea însăși și papă! Compromisul celei de-a treia generații este reprezentat ca plângerea pentru Tamuz în Ezechiel opt și prin compromisul Pergamului. Prima generație, din 1863 până în 1888, a reprezentat biserica din Efes, o biserică ce și-a pierdut dragostea dintâi, iar dragostea dintâi a mișcării millerite era solia profetică, iar primul capitol al acelei solii profetice erau „cele șapte vremi”, care au fost puse deoparte în 1863.

Od roku 1888 do roku 1919 druhé pokolenie, predstavované Smyrnou a tajnými komnatami Ezechiela, bolo svedkom smrti Ducha prorocstva, keď bola sestra Whiteová v roku 1915 uložená k odpočinku. Na dovŕšenie svedectva sú potrebné ďalšie podrobnosti o štyroch pokoleniach, no postupujúcu vzburu treba pochopiť, aby bolo možné plne oceniť, ako mohol odpadlícky ľud „zakázať“ spisy Ellen Whiteovej, alebo ako mohol presadzovať prvý deň týždňa ako prijateľný. Judáš spolupracuje s „opilcami Efraima“, ktorí „vládnu tomuto ľudu“ v Jeruzaleme, a tí, ktorí vládnu Jeruzalemu a klaňajú sa slnku, sú predstavovaní Sanhedrinom.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Printre copiii mărturisii ai lui Dumnezeu, cât de puțină răbdare s-a manifestat, câte cuvinte amare s-au rostit, câtă osândire s-a rostit împotriva acelor care nu sunt de credința noastră. Mulți i-au privit pe cei ce aparțin altor biserici ca pe niște mari păcătoși, când Domnul nu îi privește astfel. Cei care îi privesc astfel pe membrii altor biserici au nevoie să se smerească sub mâna cea puternică a lui Dumnezeu. Cei pe care îi condamnă pot să fi avut foarte puțină lumină, puține ocazii și privilegii. Dacă ar fi avut lumina pe care au avut-o mulți dintre membrii bisericilor noastre, ei ar fi putut înainta cu mult mai repede și și-ar fi reprezentat credința înaintea lumii într-un mod mai bun. Despre aceia care se laudă cu lumina lor și totuși nu umblă în ea, Hristos spune: «Dar Eu vă spun că, în ziua judecării, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi. Și tu, Capernaume [Advențiști de Ziua a Șaptea, care ați avut mare lumină], care ai fost înălțat până la cer [în ce privește privilegiul], vei fi coborât până în iad; căci, dacă lucrările puternice care au fost făcute în tine ar fi fost făcute în Sodoma, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de azi. Dar Eu vă spun că, în ziua judecării, va fi mai ușor pentru

ținutul Sodomei decât pentru tine.» În vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: «Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți [în propria lor apreciere] și le-ai descoperit pruncilor.»»

„Și acum, pentru că ați făcut toate aceste lucruri, zice Domnul, și v-am vorbit, sculându-Mă dis-de-dimineață și vorbind, dar voi n-ați ascultat; și v-am chemat, dar voi n-ați răspuns; de aceea voi face acestei case, care este chemată după Numele Meu, în care vă încredeți, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, așa cum am făcut lui Șilo. Și vă voi lepăda dinaintea feței Mele, cum i-am lepădat pe toți frații voștri, adică întreaga sămânță a lui Efraim.”

„Domnul a întemeiat în mijlocul nostru instituții de mare însemnătate, iar ele trebuie să fie administrate nu așa cum sunt administrate instituțiile lumești, ci după rânduiala lui Dumnezeu. Ele trebuie să fie conduse având privirea îndreptată numai spre slava Sa, pentru ca, prin toate mijloacele, sufletele care pier să poată fi mântuite. Către poporul lui Dumnezeu au venit mărturiile Duhului și totuși mulți nu au luat seama la muștrări, avertizări și sfaturi.

„Ascultați acum aceasta, popor nebun și fără pricepere, care aveți ochi și nu vedeți, care aveți urechi și nu auziți: nu vă temeți voi de Mine, zice Domnul? Nu veți tremura voi înaintea prezenței Mele, Eu, care am pus nisipul ca hotar al mării, printr-o rânduială veșnică, pe care ea nu o poate trece? Și, deși valurile ei se zbat, totuși nu pot birui; deși mugesc, totuși nu pot trece peste el. Dar poporul acesta are o inimă răzvrătită și neascultătoare; s-au răzvrătit și s-au depărtat. Nici nu zic în inima lor: Să ne temem acum de Domnul Dumnezeu nostru, care dă ploaie, atât pe cea timpurie, cât și pe cea târzie, la vremea ei; El ne păstrează săptămânile rânduite ale secerișului. Nelegiuirile voastre au îndepărtat aceste lucruri, iar păcatele voastre au oprit de la voi bunătățile.... Ei nu judecă pricina, pricina orfanului, și totuși propășesc; și dreptul celui lipsit nu-l judecă. Să nu cercetez Eu pentru aceste lucruri? zice Domnul; să nu se răzbune sufletul Meu pe un neam ca acesta?”

„Oare să fie Domnul constrâns să spună: «Nu te ruga pentru poporul acesta, nici nu înălța pentru ei strigăt sau rugăciune și nici nu mijloci înaintea Mea, căci nu te voi asculta»? «De aceea, ploile au fost oprite și n-a fost ploaie târzie.... Nu vei striga tu către Mine de acum înainte: Tatăl meu, Tu ești călăuzitorul tinereții mele?»” Review and Herald, 1 august 1893.